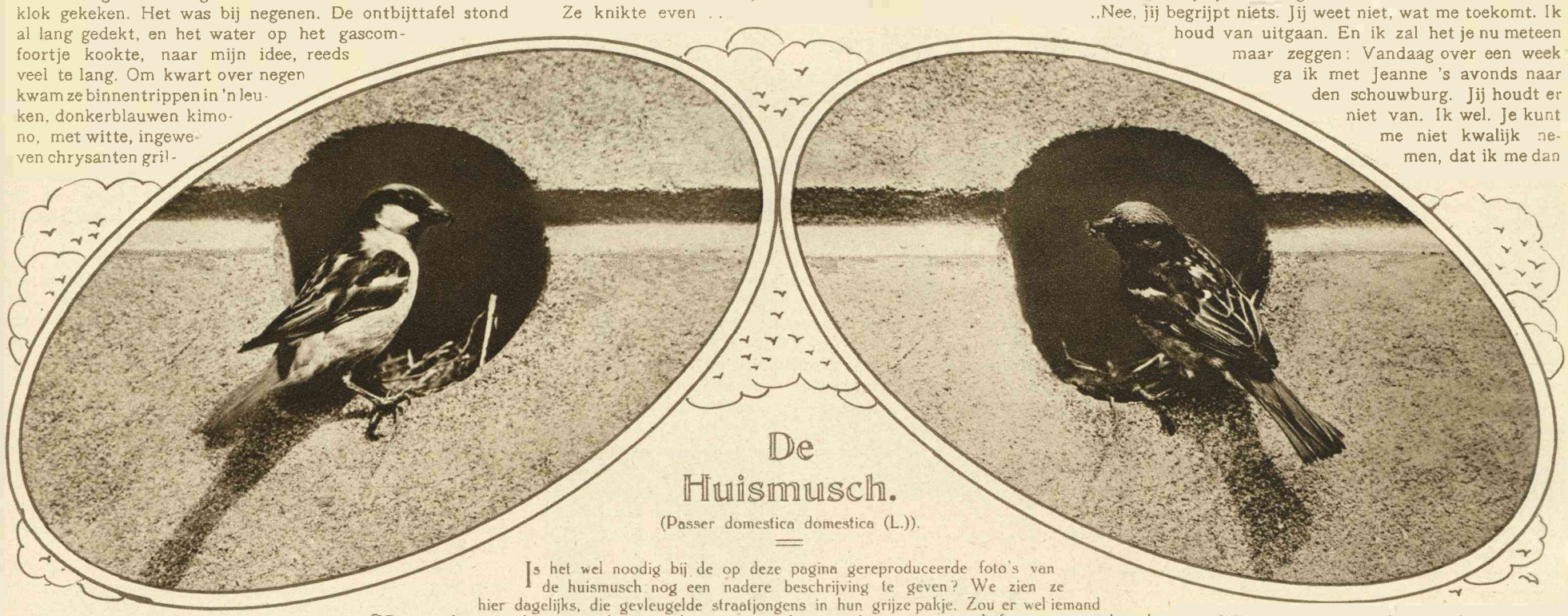
met dat trotsche nest ingelaten. „Kom je nu hier gezellig zitten, zeg?" vroeg ze, terwijl ze zich in een van de lage stoeltjes neervlijde. „Dan gaan we het nieuwe serviesje inwijden." Hij kwam, maar nam de krant mee.

„Hé, doe nu éven die krant weg," smeekte ze. Ik had kunnen neerknielen voor de smeeking in haar oogen. Hij was er ook gevoelig voor, legde de krant op tafel. „Zoo," zei ze, „dat is lief." Ze hanteerde me licht, bevallig. En we brachten een heerlijk uurtje door. Met welgevallen luisterde ik naar haar vroolijk, luchtig gesnap, en toen we 's avonds onder ons waren, en zij en hij weg, zei ik tegen mijn kinderen: „Hier kunnen jullie nog heel wat leeren. 't Zijn gelukkig beschaafde lui." — Mijn nichtjes gaven me groot gelijk.

Den volgenden morgen had ik af en toe al eens naar de klok gekeken. Het was bij negenen. De ontbijttafel stond al lang gedekt, en het water op het gascomfoortje kookte, naar mijn idee, reeds veel te lang. Om kwart over negen kwam ze binnentrippen in 'n leuken, donkerblauwen kimono, met witte, ingeweven chrysanten gril-



De Huismusch.

(Passer domestica domestica (L.)).

Is het wel noodig bij de op deze pagina gereproduceerde foto's van de huismusch nog een nadere beschrijving te geven? We zien ze hier dagelijks, die gevleugelde straatjongens in hun grijze pakje. Zou er wel iemand te vinden zijn, die ze niet kent, en die niet weet, dat musschen met zwarte befjes mannetjes, de andere wijfjes zijn? Toch is er van die sobere musschenkleedij nog wel meer te zeggen, dan men zoo oppervlakkig meenen zou, en het loont wel de moeite een muschje eens van nabij en nauwkeurig te beschouwen. Dan komt men alras tot de overtuiging, dat het grijze pakje een vergelijking met den fooi van andere vogels best kan doorstaan. — Al woont de musch ook steeds in de nabijheid van den mensch en al komt ze nog zoo nauw in aanraking met hem, toch blijft ze tegenover hem zoo voorzichtig mogelijk, want ze is in hooge mate sluw en wantrouwend. Door ondervinding is zij immers wijs geworden en wat zij zelf niet ondervonden heeft, dat is haar als traditie door haar vele familieleden nagelaten. Ze weet heel precies waar men haar d'r gang laat gaan en waar dat zoo is, waar ze soms zelfs wel eens een lekker hapje ontvangt, daar is ze heelemaal niet schuw meer, daar wordt ze zelfs vrijpostig en brutaal; maar toch blijft ze steeds voorzichtig en vertrouwt niemand. Ook weet ze zeer goed waar men haar niet lijden mag; en ofschoon ze daar evengoed komt, verdubbelt ze er slechts haar waakzaamheid. Daar kan men zich dan overtuigen, dat de huismusch een der meest intelligente en meest listige vogels is. Haar scherpe blik bedriegt haar niet gemakkelijk. Vandaar dat het erg moeilijk is, ze te vangen en dat strikken, die moeten dienen om ze van haar vrijheid te berooven, goed verborgen moeten zijn, want wanneer ze den strik ziet, en ze wantrouwt er maar iets aan, dan neemt ze ijlings de vlucht, al is er nog zoo'n lekker hapje in verborgen. Niettegenstaande de schade die de musch dikwijls aanricht in boomgaarden enz., kan ze toch een nuttigen vogel genoemd worden, daar ze vele schadelijke insecten vernietigt. *(foto's Tepe).*



lig versierd. Haar halsje stak zoo recht-poezelig omhoog uit den lagen boord, en doordat de mouwen heel ruim waren, zag ik dat ze meisjesachtig slanke armen had, met bij den elleboog een klein kuiltje. Ik vond haar zoo in haar morgenjasje haast nog schattiger dan in haar bruin-fluweelen japonnetje, en ik verlangde bepaald naar de aanraking van haar zachte handjes. Even na haar kwam hij binnen. Hij zag wrevelig direct naar de klok.

„'t Is toch schandelijk Annie, dat je 's ochtends zoo laat bent."

„Och," zei ze, en stak een pruilend onderlipje vooruit. „Je weet, dat ik niet op kan staan."

„Ja, maar dan moet je je maar wat verzetten tegen je luiheid hoor! Ik bedank er voor om elken morgen zoo laat op 't kantoor te komen."

Ik trilde in haar vingers, toen ze zijn thee schonk. 'k Had zoo'n medelijden met haar. Ze zei niets. En ze aten zwijgend. Toen hij wegging, gaf hij haar een zoen op haar voorhoofd.

„Bonjour. 'k Ben om half één thuis voor de koffie."

„Dag Bert," zei ze. 'k Verstond het haast niet, zoo zacht klonk haar stem. Ze bleef nog een heelen tijd aan de onafgeruimde ontbijttafel zitten, haar kin in haar handen gesteund . . . En toen de klok half elf sloeg, stond ze met een zucht op.

Er gingen veel dagen voorbij. 'k Hechtte me hoe langer hoe meer aan haar. Aan hem had ik soms een hekel, ofschoon . . . . . Nee, eerlijk gezegd, kon ik niet altijd rechtvaardig oordeelen. Ze was een pretmaakstertje, een echt luchthartig, dartel vlindertje. En ik geloof best, dat het voor een man niet gezellig is, als hij, thuis komend, zijn vrouwtje niet vindt om hem te begroeten. Toch kon ik het nooit uitstaan, als hij haar iets verweet.

Op een middag kwam hij laat thuis. De tafel was nog niet gedekt — Marie is een echte uil — en zij was uit. Ik wist dat ze met een vriendin boodschappen was gaan doen, en in mijn hart vond ik ook, dat ze wel wat heel lang wegbleef. Hij belde direct om Marie, die niet wist, waar Mevrouw naar toe was.

„Is het eten klaar?" vroeg hij.

„Ja Mijnheer, dat is te zeggen de soep en . . . . ."

„Dus niét klaar. Goed, zeg maar tegen Mevrouw, als ze komt, dat ik in de stad ben gaan eten."

De deur viel achter hem dicht. „O, o," dacht ik, „wat moet hiervan komen."

Hij was nog niet lang weg, of haar kopje, waarop schuin een guitig barethoedje met een veer stond, zoodat ze er uitzag als een oolijke, kleine page, keek om de deur. „Marie," hoorde ik haar in de gang roepen, „is Mijnheer nog niet thuis?"

Toen ze binnenkwam, zag ik aan haar gezicht, dat ze het heel naar vond, dat hij in de stad at. Langzaam liep ze door de kamer, legde haar hoed op een tafeltje, haar mantel op een stoel, mof en handschoenen op de canapé. En lusteloos zette ze zich aan tafel. Ik merkte op, dat ze heel weinig at, en dat ze af en toe naar de klok keek. Na den eten zette ze thee. Ze wachtte. Ik wachtte met haar. 't Was bij tienen toen hij thuiskwam. Ik zag in haar voorhoofd een rimpel, en haar voetje trappelde ongeduldig op den grond.

„Goeienavond," zei hij kalm.

Ze knikte even . .

„Heb je nog thee?"

„O, wil je nog thee," zei ze. „Ik dacht, dat je allang . . . ."

„Nee, ik heb nog geen thee gehad."

Ze schonk met driftige beweginkjes, morste. Ze stampvoette. „Dat malle, idiote trekpotje," viel ze kwaad uit. „Dat morst altijd. Vervelend gezeur." — Ik moet eerlijk bekennen, dat ik me die woorden aantrok. Het was niet prettig dat van haar te hooren. Maar ze was driftig, wist niet wat ze zei. Dat heb ik later ook bedacht, en me daarmee getroost. —

Ze reikte hem zijn kopje over, keek hem niet aan. Het werd heel stil in de kamer. Eindelijk zei ze: „Aardig van je om zoo laat thuis te komen."

„Ja, maar wat wil je dan? Als ik thuis kòm, ben jij uit, en is het eten niet klaar. Dan ben ik toch wel verplicht om in de stad te gaan eten."

„Zoo," zei ze. Ze wipte haar pantoffeltje heen en weer op de punt van haar voet. „Zoo, vin-je dat? als je even gewacht had, was ik thuis geweest."

„Maar dat kan ik toch niet vooruit weten. Je bent altijd zoo in beslag genomen door afternoon-tea's en boodschappen en weet ik wat voor beuzelarijen meer, dat ik op geen stukken na kan uitrekenen, wanneer ik jou weer thuis mag verwachten." Hij bleef nog kalm. Maar zijn stem klonk hard en sarcastisch.

Ze haalde de schouders op. „Ik kan me toch niet elken middag hier gaan opsluiten en me doodvervelen."

„Doodvervelen. Dat is kras. Je hebt je piano, je boeken, ik wist niet, dat je je dan nog . . . ."

„Nee, jij begrijpt niets. Jij weet niet, wat me toekomt. Ik houd van uitgaan. En ik zal het je nu meteen maar zeggen: Vandaag over een week ga ik met Jeanne 's avonds naar den schouwburg. Jij houdt er niet van. Ik wel. Je kunt me niet kwalijk nemen, dat ik me dan op eigen gelegenheid ga amuseeren."

„Nee, maar ik kan 't je wel beletten. Je gaat niét naar den schouwburg met Jeanne. Ik verkies dat uitgaan met vriendinnen niet meer," zei hij opstaand.

„En ik ga wél," zei ze, òòk opstaand. — Ze stonden nu tegenover elkaar, er was niets dan verbittering in zijn oogen, en koppige trots in de hare.

„Annie, je moet me niet tot het uiterste drijven . . ."

„Ik gà wél naar den schouwburg." — Ze legde klem op elk woord.

Dan, met een onwillekeurige beweging van haar elleboog stootte ze tegen het tafeltje. Haar kopje viel op den grond. Ik durfde haast niet kijken. Toen ik het eindelijk waagde, zag ik met ontzetting, dat mijn dochtertje voor haar heele leven verminkt was, en nooit meer de oude zou zijn. Ze keek er even onthutst naar. Toen zei ze: „Dat malle serviesje," en ging de kamer uit.

Natuurlijk had ik hier veel verdriet van. En daar ik en mijn nichtjes en mijn andere dochtertje nu niet meer gebruikt werden, en werkeloos beneden op de theetafel kwamen te staan, — heel aardig, dat moet ik zeggen, net een glazen kamertje — had ik allen tijd om over mijn verdriet na te denken. Maar ik werd voortdurend afgeleid door haar en hem. Ze spraken weinig met elkaar, en 's middags ging ze nog geregeld uit. Ik zag met angst den avond van den schouwburg dichterbij komen. Wat zou hij doen, als ze tòch ging. Dat stond bij me vast. Ze was een klein koppig doordrijfstertje maar ik wist, hoe lief ze kon zijn en hoe vroolijk en aantrekkelijk. Ik wou, dat hij haar ook zoo goed begreep als ik. Hij scheen veel ouder te zijn dan zij. Ze was nog zoo jong, en dat vergat hij . . . .

Den dag van den schouwburg was ik zoo nerveus dat ik bij elken stap, die door de kamer liep, trilde. „Je maakt ons ook zenuwachtig," zeiden mijn nichtjes. Och, ze waren te onnoozel, om iets van mijn gemoedstoestand te begrijpen.

's Middags ging ze uit. Ik telde de slagen van de klok. Zou ze voor den eten heelemaal niet meer thuiskomen? Het werd vier uur, half vijf, vijf uur. Om half zes hoorde ik haar belletje. Ik zuchtte verlicht, toen ik haar zag binnenkomen; ze had een pakje in de hand, dat ze op de piano legde. Later hoorde ik haar naar boven gaan, terwijl Marie inmiddels met veel gedreun de tafel dekte. Aan tafel werd